

La solució

—Tots aquells que dient-se republicans fan traïció a la República, passaran per aquest nús...

Perquè porto un clavell al trauc

Jo crec que les flors són una de les coses més belles del món. Quin misteri! Volen dir illusió, desig, esperança, prometença de fruits, bondat i alegria.

Les flors són la paraula creadora. Els fruits són la realització de la paraula; són l'acte. I si els actes i els fruits són d'una realitat material colpidora, les paraules i les flors són plenament espirituals.

Jo sóc picat d'un franciscanisme eternidor amb tot i les meves rebel·lies i apostrofacions irreverents. I és per això que em plauen tant les flors.

Recordo amb joia aquells temps atziags de bohèmia forçosa quan, patint gana i tenint l'esquifida quantitat de deu cèntims, no comprava un llonguet per tal de poder comprar un clavell. I amb el clavell al trauc acariciava la illusió de sentir-me flor de dolor i de neguit que donaria fruit un dia o altre.

D'aquells temps només me'n resta un doll d'humanitat i d'experiència i l'etern clavell al trauc.

Estimo totes les flors, però el clavell té una rojor de virilitat superior

a totes les altres flors. Brasa roent, llavi apassionat que té tota l'ardència d'un bes sensual que crema l'ànima. Així com la rosa és feminitat graciós i escaient per més que sigui encesa i apassionada. La rosa recorda més un pit o una galta que no pas uns llavis. Els llavis són de clavell.

Quina pietat més profunda he sentit pels que he vist que reien del meu clavell! Si sabessin quina cosa més gran i més bella penso del portar una flor al trauc o al pit! Jo crec impossible que un home portant un flor —i quan dic PORTAR vull dir tenir consciència que la porta— pugui fer mal a res ni a ningú. És necessari ésser flor per dintre per a portar dignament una flor per fora. Cal que hom arribi a persuadir-se que la flor que porta surt d'ell mateix com una flama de bondat que se li escapa del cor i es posa quieta damunt el trauc.

Oi més, el clavell és flor de lluita; té una fogosa rojor de sang. No escauria pas un clavell damunt el cor sense la rel d'un ideal a dins.

Es impossible, per a mi, que un home sigui bo si no estima les flors.

I quan s'estima una cosa se sent l'immediat desig de posseir-la. Per això jo porto orgullosament el clavell al trauc com un símbol de bondat i d'ideologia.

Amb el cor ple d'illusions novelles, amb un caliu d'esperances en el futur, amb la sang bategant, encesa d'ansies de llibertat i avançament humà, porto el clavell al trauc com un ull que guaita l'esdevenidor, abraçat d'entusiasme.

SALVADOR PERARNAU

Doncs que us creieu, Lerroix?

El senyor Lerroix sembla que ja no té, en els seus arguments de combat, aquella confiança que havia tingut fins ara sempre que es tractava de dirigir un atac contra el govern.

Es veu clar que, en l'última temptativa, poques hores abans d'empendre l'ofensiva, ja donava per descomptada la desfeta.

Amb tot, però, no és això el que ens interessa assenyalar avui; ja ho sap tothom, que fa temps que el senyor Lerroix va de malament a pitjor.

El que més ens interessa, per haver-nos cridat l'atenció, foren unes paraules, dites pel senyor Lerroix, en ocasió de parlar del debat que s'anava a desenrotllar en el Congrés, amb un periodista. Contestant el senyor Lerroix, a certes preguntes que li feu el periodista, contestà que havia anat a Madrid fins el gat de la Generalitat.

Pel que es veu, al senyor Lerroix el molesta aquesta unió entre el govern de Catalunya i el de Madrid.

¿Què menys pot fer Catalunya que acudir al primer toc d'atenció sempre que es tracti de posar-se al costat del govern de la República?

Potser es creia el senyor Lerroix que els catalans s'esdevindrien uns renegats con ell. No, senyor Lerroix. Els republicans de Catalunya tenim un criteri concret dels nostres ideals i no abandonem tan fàcilment les armes de batalla per afavorir l'enemic.

Si al senyor Lerroix el molesta aquesta intel·ligència mútua, que ara més que mai, convé que no falli, ha de tenir en compte que, molt més ens molesta a nosaltres, el que a Catalunya existeixin encara tota una plaga de centres, patrocinats per ell, que es diuen radicals, sota els quals s'hi agrupa la flor de la reacció. Això sí que és una vergonya per Catalunya.

El dia que els republicans de Catalunya canviem de criteri, ens retirarem per no molestar al pròxim.

Si el senyor Lerroix, quan la seva consciència li aconsellà enfundar el punyal i llançar aquella teia flamejant que l'havia caracteritzat, s'haguera retirat en la pau de un seminari, hagués fet més bé a la República que no acapdillant a la reacció.

JOAN FONT.